

Zdedené veci ukrývajú v sebe tajomstvo minulosti. Hovoria o našich predkoch, sú výpoveďou o živote pred nami. Častokrát nesú v sebe cenné bohatstvo. Aj viera je našim dedičstvom. Dostali sme ju ako nezaslúžený dar a našim poslaním je odovzdať ju budúcim generáciám. Ale vieme, komu vďačíme za toto dedičstvo?

Spolupatróni Európy

Je rok 861 a knieža Rastislav posla do Ríma list s prosbou o vierozvestcov, ktorí by prišli na naše územie posilniť ľud vo viere a zbaviť ho pohanských zvykov. Rím však jeho prosbe vyhovieť nemohol a tak sa Rastislav obracia na pomoc do Carihradu a cisár Michal III. jeho žiadosti vyhovie. Vysla na územie Veľkej Moravy rodných solúnskych bratov Konštantína a Metoda.

Solún bol v tých časoch významným strediskom kultúry a vzdelanosti a práve tu dal Boh život potomkom zámožného Leva a jeho manželky Márie. Mali sedem detí. Najstarší z nich bol práve Metod a najmladší Konštantín. Metod vyštudoval právo a bol správcom byzantskej župy, mladší Konštantín - Filozof vynikal múdrosťou srdca i umu. Študoval na

cisárskej dvornej škole a jeho spolužiakom bol sám cisár Michal III. Obaja vysoko vzdelaní bratia boli už spolu vyslaní na misiu ku Chazarom, kde sa vďaka ich evanjelizácii obrátilo a vieru prijalo množstvo Chazarov. A práve preto sa cisárovi Michalovi zdali byť vhodnými kandidátmi na novú úlohu medzi Slovienmi. A čas ukázal, že sa nemýlil...

Konštantín a Metod sa na svoju novú úlohu starostlivo pripravovali. Konštantín vedel, že srdcu človeka je možné priblížiť sa blízkou rečou a tak zostavil nové písmo - hlaholiku. Do nej postupne preložil takmer celé sv. Písmo, ku ktorému napísal známy Predslov - Proglas. Začiatkom roku 863 prichádzajú solúnski bratia na územie Veľkej Moravy. Hneď na to sa púšťajú do svojej apoštolskej práce. Založia školu pre výchovu kňazského dorastu a spolu so svojimi pomocníkmi začínajú evanjelizáciu Slovienov. Naučia ich hlavným pravdám viery, ale tiež základom gramotnosti - čítaniu a písaniu.

Nedorozumenia, ohovárania a závisť však spôsobia, že po niekoľkých rokoch sa musia solúnski bratia vybrať na dlhú cestu do Ríma, kde okrem vysvätenia svojich žiakov za kňazov, musia obhajovať pravovernosť svojho učenia a tiež dôvod

*... počujte, čo vám vlastný rozum hovorí,
počujte všetci, celý národ sloviensky,
počujte Slovo, od Boha vám zoslané,
Slovo, čo hladné ľudské duše nakrmí ...*

Konštantín - Filozof, výňatok z Proglasu

používania starosloviensčiny ako bohoslužobného jazyka. Popri všetkých ťažkostiach pápež Hadrián II. schvaľuje ich učenie i starosloviensčinu ako bohoslužobný jazyk a vysväti ich žiakov za kňazov.

Medzitým sa však zdravotný stav Konštantína natolko zhorší, že sám tuší svoj koniec a tak vstupuje v Ríme do kláštora, prijíma rehoľné meno Cyril a po krátkom čase zomiera. Pred smrťou sa lúči so svojim bratom Metodom a prosí ho, aby zotrval v diele, ktoré na Veľkej Morave začali.

Neprajníci Metoda ho pri jeho návrate v Bavorsku zatknú a väznia. Až na opakovanú apeláciu pápeža Jána VIII. Metoda prepustia, a on sa vracia na Veľkú Moravu, aby pokračoval v započatom diele. Onedlho však musí ísť opäť do Ríma, aby hájil svoje učenie proti bludárstvu, čo sa mu aj podarí a opäť sa vráti k Slovienom. Po Metodovej smrti boli žiaci solúnskych bratov neprajníkmi vyhnaní z územia Veľkej Moravy do okolitých krajín, kde rozširovali ďalej Kristovu blahozvesť.

Tolko hovoria pramene o diele Veľkých bratov a je úžasné konštatovať, že aj po toľkých storočiach žijú v pamäti Slovanov, ktorí si ich dedičstvo nesú z pokolenia na pokolenie.

Svätý otec Ján X. roku 914 vyhlásil bratov Cyrila a Metoda za svätých. Sv. otec Ján Pavol II. v roku 1980 povýšil sv. Cyrila a Metoda na spolupatrónov Európy a my nesieme ich dedičstvo aj za more. Naša farnosť v New Westminster je zasvätená týmto vierozvestcom a chceme ich dedičstvo odovzdať našim deťom cez šírenie Božieho slova a života vo viere.

Mária Eškut

(skrátene, plná verzia: www.sk-bc.ca/slovo)

Príhovor

Kolkokrát sme počuli „Dedičstvo Otcov zachovaj nám Pane“? Čo sa nám pri tom vybaví v mysli? Cyrilo-Methodijská tradícia, kresťanstvo, kultúrne dedičstvo, história národa alebo iba nič nehovoriace klišé? Ak to nie je pre nás iba prázdna fráza ako prispievame k tomu, aby sa „Dedičstvo Otcov“ zachovalo pre ďalšie generácie?

„Old Glory“, je ručne šitá zástava s rozmermi 3 x 5 metrov, s ktorou kapitán William Driver dvakrát oboplával zemeľu. Ušila mu ju jeho matka spolu s priateľkami niekedy okolo r. 1812. Pôvodne mala 24 hviezdíček a 13 červenobielych priečnych pruhov. Je vzorom všetkých následných modifikácií amerických zástav. V r. 1998 bola reštaurovaná. Bolo treba odstrániť a nahradiť 1.7 milióna ručných „šticov“. Americká vláda podporila reštauráciu sumou 18 miliónov dolárov. Bol to príklad veľkodušnej starostlivosti o národné a kultúrne dedičstvo.

Drienčany sú malá obec ležiaca neďaleko Rimavskej Soboty. V Drienčanoch 24 rokov

pôsobil ako evanjelický kňaz Pavol Dobšinský (1828-1885), spisovateľ, národný buditeľ, zberateľ ľudových povestí, zvykov, povier, porekadiel a rozprávok. Plody jeho literárnej a zberateľskej činnosti sa stali neodmysliteľnou súčasťou slovenského kultúrneho dedičstva. V Drienčanoch Dobšinský kázal, prihovárал sa k ľudu, vlieval mu silu, lásku k rodu, mravnosť a dôveru k večným zákonom. Obec Drienčany, spolu s Maticou

Dedičstvo Otcov

Slovenskou, vyhlásili celoslovenskú zbierku na rekonštrukciu fary, ktorá bude tiež sídlom „Múzea slovenských rozprávok“. Projekt rekonštrukcie fary a zriadenia „Múzea slovenských rozprávok“ si vyžaduje financie vo výške 2.25 milióna SK.

Skupina nadšencov okolo časopisu Slovo z Britskej Kolumbie a kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminster zbiera historické materiály

o živote slovenských emigrantov v Britskej Kolumbii. Zozbierané materiály plánujú publikovať pri príležitosti 50. výročia založenia farnosti sv. Cyrila a Metoda v r. 2010. Tento projekt si bude vyžadovať veľa úsilia, nadšenia, ale aj finančných prostriedkov.

Akú formou môžeš ty prispieť k zachovaniu „Dedičstva Otcov“? Ak máš záujem o projekt „Múzea slovenských rozprávok“, navštív www.driencany.sk. Ak sa ti pozdáva publikácia historických materiálov o živote Slovenských emigrantov v BC a máš čím prispieť, prispievaj. Ak sa ti páči náš časopis „Slovo z Britskej Kolumbie“, staň sa jeho pravidelným odoberateľom alebo sponzorom. Navštív www.sk-bc.ca/slovo, nájdeš tam podrobnosti.

Podporte tieto alebo im podobné programy a úsilia, ktoré chránia naše národné dedičstvo. Je toho veľa, čo sa môžeme z histórie naučiť, mnoho, čo môžeme zachovať, na čo môžeme byť hrdí, ale tiež čo môžeme, ako súčasná generácia, napraviť.

Jožo Starosta

Mám rozprávkový dom

Karel Gott's visit to Canada this May was his first in over 40 years. The last time he performed here was at the 1967 Montreal EXPO World Fair, when he was accompanied by his Apollo Theatre orchestra.

Many years have passed since then and now at the age of 68, he exhibited a remarkable physical and mental condition. Karel endured the rigorous concert and social schedule with resilience and grace. But where his maturity showed the most, was on stage. During the rehearsals, in unfamiliar concert halls, with technicians, musical and sound equipment that were hired locally, achieving the desired sound quality was challenging in several ways. Being a consummate professional and a perfectionist, he naturally showed great concern about giving his audience the very best. In the end, he did just that and more. From the moment he stepped on the stage, he held the audience in the palm of his hand. He demonstrated that through the years of performing he has become a relaxed, great all around entertainer, using the moves, gestures and humour to round out what turned into an unforgettable concert performance. On this tour he was backed by a six piece band, which included his long-time band leader Pavel Vetrovec, as well as the legendary saxophone and clarinet player Felix Slovacek, who received thunderous applause during his three-song solo performance.

Karel, of course, was the star of the show and his near sell-out audiences in Toronto, Vancouver and Edmonton got what they came to see and hear. Performing in his top vocal form, the great maestro sang a wide range of songs, from his first 1964 number one hit "Oci Ma Snehem Zavate", through his 1966 Bratislavská Lyra winner "Mam Rozpravkovy Dom", which the Slovak audience received with a great applause and laughter, as Karel introduced the song in their native language. Many other songs followed as the audience cheered, sang and finally danced. Being aware of the great ethnic diversity of his audience, Karel greeted them in some ten different languages, introduced songs in four languages and sang in seven different languages, the others being English, German, Russian, Italian and Hebrew. He was literally forced off the stage after his sixth encore, by the house lights, which were turned on to signal that the time was up and the concert hall had to be emptied.

Following the Vancouver concert, Karel and the band relaxed in Yaletown's Plan B Lounge, where he also spent time with several of his fans. Off stage, Karel displayed a great sense of humour and told numerous jokes. During his chance encounter with the Hollywood action movie star Steven Seagal, as he passed through the lobby of Vancouver's Sutton Place hotel, Karel quipped that the movie star didn't seem to recognize him.

On the other hand, during one of the city tour's stops at Stanley Park, he was recognized and approached on two separate occasions by fans; a Czech couple and a woman visiting from Germany, who just could not believe her own eyes. Karel, with his usual accommodating style, engaged her in a few minute conversation in German and several photos followed.

By his own admission, Karel's visit to Vancouver was inspired by the legendary physical beauty offered by the city and its surroundings and while he arrived in cool, damp weather, the sun showed its own grace by appearing, as if hearing our pleas, on the evening of the concert and allowed the city and its surroundings to show itself and impress in the most spectacular fashion for the next two days.

Karel loved Vancouver, as well as Whistler, which he took in on a day trip and enjoyed a bird's eye view of the area during a sightseeing airplane ride. He said on more than one occasion that he would like to return for an extended visit, so that he can more thoroughly explore the area.

Being an accomplished painter himself, Karel showed particular interest in the work of local native artists. As if by coincidence, during the Gala Reception event, held on Friday night at the Sheraton Waterfront Centre in Vancouver, Karel was presented with a beautiful glass etching of a wolf, created in the native Haida style by an Edmonton born artist David Montpetit.

Karel and the rest of the group commented on several occasions on how well they were received and looked after overall and in every detail. To the last member of the touring group, they were most impressed with the friendliness and hospitality they received at the hands of the organizers, as well as the local folk.

On Saturday afternoon, Karel and the rest of the group boarded the flight that took them to the last stop of the concert tour in Edmonton, where he performed for an enthusiastic audience in Canada's most modern and acoustically advanced concert hall, the Winspear Centre.

Following the last performance, the group took a three-day tour through the Canadian Rockies, before boarding the return flight home from Calgary.

For many of us, who left our homeland decades ago, this was an unparalleled opportunity to relive and be reminded, if for a few brief hours, of the days of our youth when, like Karel, we were creating our dreams, honing our crafts, not knowing what lay ahead of us, or how much our lives would change between then and now.

For me personally, the encounter with Karel Gott turned out unlike anything I would have ever dreamed of. To have the opportunity to spend several days and form a personal relationship with the icon, years after he became my idol upon hearing his very first hit song, some 45 years ago, was personally rewarding beyond any words that can be spoken, any lines that can be written. It was my utmost pleasure and a matter of personal pride to be a part of the most significant cultural event in Vancouver's Czech and Slovak community. I remain forever grateful.

Paul F. Antonic

Pohľad z hľadiska

Spolu s mnohými inými fanúškami Karela Gotta som sa mohla v Chan Centre presvedčiť o jeho profesionalite a o kvalite jeho hlasu, ktorý po toľkých rokoch spievania nič nestratil na svojej nádhre.

Hneď v úvode koncertu Karel exceloval známym hitom „Oči má snehem zaváté“ (1963). Odvážim sa povedať, že prvé miesto v rebríčku, ktoré si touto piesňou získal v 60-tych rokoch, mu v našich srdciach patrí dodnes. Publikum však nenechalo spievať Karla ďalšie hity ako „Lady Karneval“ (1965) alebo „Paganini“ (1975) samotného.

Verím, že K. Gott očaril obecnstvo nielen spevom, ale aj moderovaním svojho vlastného koncertu. Okrem češtiny a slovenčiny sa prihovárал i v angličtine, ruštine, francúzštine, taliančine a, samozrejme, v nemčine. Pre nemeckých fanúšikov zaznela pieseň „Weisst Du wohin“, pieseň, ktorá bola koncom 60-tych rokov na špici nemeckej hitparády.

V hľadisku počas celého koncertu vládla príjemná a uvoľnená atmosféra, a vďaka Karlovému jemnému humoru, aj smiech. Mnohé z hitov obecnstvo spievalo spolu s ním, ako „Má první láska se dnes vdává“, „Bum, bum, bum“ alebo „Trezor“. Veľkým potleskom obecnstvo odmenilo pieseň známeho francúzskeho šanzoniera Charlesa Aznavoura „Když jsem ja byl tenkrát kluk“, ale tiež jednu z mála slovenských piesní v Karlovom repertoári „Mám rozprávkový dom“.

Piesňou „Granada“ a piesňou Elvise Presleyho „Pár havraních copánku (Love me tender)“ Karel potvrdil kvalitu svojho nestárnúceho hlasu. Detských fanúšikov potešil zase piesňou „Včielka Maja“, či „Biene Maja“.

Svojho hosta, Felixu Slováčka, Karel uviedol slovami „People say he is the best saxophonist in Europe, but I say he is simply The Best“. Aplauz, ktorý Felix za svoj klarinetový a saxofónový výkon zožal, nasvedčoval, že Karel nebol ďaleko od pravdy.

Každá pesnička má svoj koniec, rovnako ho mal koncert Karla Gotta. Avšak poslucháči svojim potleskom a ováciami nechceli nechať svojho miláčka odísť, a tak pridával pieseň za piesňou. Úplne na koniec zaspieval slovenskú ľudovku „Ešte si ja pohár vínka vypijem“.

Pred tým ako čierna limuzína odviezla nášho hosta, fanúškovia, ktorí sa nevzdávali nádeje, sa dočkali. Karel, napriek svojej únave, ešte dlho rozdával so svojim typickým úsmevom autogramy.

Ďakujeme Karlovi Gottovi a Felixovi Slováčkovi. Bol to veľký umelecký zážitok na pobreží Pacifiku.

Alena Roľníková

Of Books and Covers

“ I expect to pass through life but once. If therefore, there be any kindness I can show, or any good thing I can do to any fellow being, let me do it now, and not defer or neglect it, as I shall not pass this way again. ”

William Penn

It was the end of May in 2001 after a seemingly endless winter when my husband Mike, my eighty-three-year-old father and I set out on a fishing holiday. It was not only the prospect of good fishing that lured us to the Great Outdoors at Pine Lodge on Nimpo Lake but the need for tranquility and rest in beautiful, unspoiled surroundings. Our destination lay between Williams Lake and Bella Coola in central B.C., heart of the Chilcotin country.

Though our trip to Nimpo had become an annual event, my two men were eager as boys on their first fishing trip. Fishing, for me, is only a sometime thing. My great pleasure comes from sitting at the lakeshore with coffee and a good book, watching the loons, herons and a great variety of wildlife. Having a break from my busy office schedule also adds considerably to the pleasure.

We left Vancouver on a fine Saturday morning, stopping in Williams Lake for lunch and some last minute shopping. Our Ford Aerostar was packed to the roof with food and fishing gear.

We had driven perhaps five kilometers beyond Williams Lake when trouble started. Steam was emanating from under the hood accompanied by a loud hissing sound. Mike pulled on to the shoulder. When he raised the hood we saw greenish cooling fluid dripping from the engine.

There was only one option – to locate a tow truck and have it towed in for repairs. We had seen a well-known auto supply store and repair shop in Williams Lake, so I went to the opposite side of the road hoping to hitch a ride into town. Luckily, a nice young lady soon stopped and gave me a lift to a pay phone where I was able to summon a tow truck. The same young lady was even kind enough to drive me back to our disabled vehicle.

I found Mike looking helplessly under the hood with father worried that our fishing trip would be cancelled. To allay my nervousness, I started walking up and down the road to kill the half hour in which the tow truck operator promised to arrive. I found myself on a hill out of sight of our van and my family when from the west I could see a vehicle approaching. It turned out to be a rusty old van and I was quite surprised when it

After that broken car delay, my father and I are having a glass of wine in the cottage.

Catch of the day on Nimbo Lake

stopped. Two young men in their early twenties stepped out. This was in a desolate area and their appearance gave me some cause for alarm as they walked across the road towards me. They wore old T-shirts, ripped jeans, long unkempt hair and had obviously not shaved for days. I was scared and my heart was pounding. My first impulse was to run from these frightening characters.

But another part of my brain told me not to panic. They approached me, asking if we were having car trouble. I told them of our predicament as best I could and that a tow truck was on its way. As we talked we started walking down the hill to our vehicle. The bigger man said his name was John and his companion introduced himself as Tom. I slowly lost my fear of them, realizing that these two young men were friendly, polite and seemed very knowledgeable about car repairs.

After further introduction to the menfolk, we learned they were working at a Nimpo Lake logging camp and regularly had to do a lot of work on their van in order to keep it running. Peering under the hood of our still-steaming vehicle, they quickly diagnosed the problem.

“Aha!” John exclaimed. “Your heating cord has given up the ghost. If they have the part at the garage, it shouldn’t take them too long to set things right.”

Mike looked at me and shrugged. Until that moment, we had both thought a ‘heating cord’ was something one plugged in to the block heater, not something that could immobilize an engine. Live and learn.

In a short while the tow truck arrived. Since the operator could only accommodate two passengers in his cab, I volunteered to ride into town with our new-found acquaintances. We followed the tow truck to the service centre parking lot where we hoped to have the necessary repairs made. For some reason the two young loggers with the

battered van chose to make sure we would get assistance. The garage manager was anything but helpful, saying they were very busy and that we should come back on Monday.

I tried to explain to him that we were on our way to Nimpo Lake and that my aged father was with us and that he had difficulty walking. The manager’s reply: “Didn’t you hear me say that we were busy?” He thereupon turned away to another customer.

At this point John and Tom took over. They asked the manager if they could at least buy the necessary parts. Fortunately, the parts were available and those two “creepy guys” of whom I had been so afraid started effecting the necessary repairs right there in the shop parking lot. Their old van held all the tools they needed. While Tom did the actual work, John, his partner acted as helper, passing the tools as required. To watch them, one would think they had done nothing else in their lives but change heating cords on Aerostars.

In less than an hour the work was completed and it was only at our insistence that they accepted a small honorarium for their efforts. Soon we were on the road again with myself taking over the driving as the men enjoyed a well-deserved siesta.

In the lonely 200 kilometer stretch from Williams Lake to Nimpo, we did not meet a single other vehicle. A thought kept running through my mind. It’s a miracle! I thought. A miracle! What would we have done had our breakdown occurred after we had passed Tom and John, those two Good Samaritans, on the road? I also felt a twinge of guilt for pre-judging them based on their appearance and my initial fear. How lucky we were to have those two rough-hewn but kindly young men stop to help us. I also thought of the old proverb: “Never judge a book by its cover.”

Marcela

Príbehy z nášho poľa

Náše nové gazdovstvo prežilo úspešne albertskú mrazivú zimu. Jar obyčajne prichádza prudkým tempom. Slnko denne hreje. Chotáre sa rýchle zazelenajú, rozkvitnú na nich iskierniky, maky, nevädze, púpavy. Sysle vychádzajú vo veľkom počte zo svojich podzemných skryš a ich mládata sa s prenikavým piskotom preháňajú poľom. Z jazierka sa ozýva žabí koncert, najmä z večera. Všetko je to milé, radosť počúvať, radosť pozorovať, radosť žiť.

Náše jalovičky príchodom jari tiež ožili. Začali mať čudné chovanie, ktoré sme predtým u nich nespozorovali. Často sa obvonievali, vyskakovali akoby sa tešili. Keď začali vyskakovať po sebe, gazda začal rozmýšľať ako im vyhovieť. Zavolať neďalekého suseda, ktorý žil za cestou, mal veľké stádo a v ňom pár

býkov. Problém bol len, ako tam naše jalovičky dostať. Boli chované po pansky. Často dostávali vedrá ovsu, za ktorým sa išli zbláznit.

Gazdu napadlo, že keď ho majú tak radi, naplní vedrá ovsom, sadne si dozadu na nákladák, kravky strčia hlavy do vedra a tak ich dovedie k susedovým býkom. Lenže to bol iba gazdov sen. Keď prišiel do dvora neznámy človek na hlučnom aute, darmo gazda volal: „Jahoda, Jahodka, Malina, Malinka, tu je to, čo máte radi, aha, dve plne vedrá ovsu... tu máte, to je vaše“. Jalovičky ignorovali ovos vo vedrách, ako zdivené zdvihli chvosty, začali vyrgat zadnými nohami a šialene behať po poli, až pretrhli drôtený plot, čo viedlo k nášmu blízkeму susedovi, ktorý mal obrovské stádo dobytky a stratili sa v ňom.

„Hotové Kocúrkovo“, pomyslela som si.

Marta Styk

Príbeh Jozefa Otrošinu

“Čo asi fotografia ukazuje?”. To bola záhada z minulého čísla. Z vašich odpovedí vyberáme:

Myslím si, že na výseku z fotografie je pilčík. Aby pilčík mohol pracovať v požadovanej výške, spravil si záseky do kmeňa... Jano Muška.

Vďaka pohostinstvu farského spoločenstva sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri mal som možnosť spoznať ako ťažko prví dobyvatelia ťažili stromy. Na obrázku je ťažba stromu. S vďakou spomína a všetkých Vás žehná Stanislav.

Pan Otrošina pracuje na kácení veľkého stromu, kedy bolo nutné robiť zárezy do kmenu. Marie Kosman Milá Marie, Janko a Stanislav, napíšte nám vašu poštovú adresu, pošleme vám odmenu za správne odpovede.

Mal som možnosť porozprávať sa s pani Bertou Palkovou o jej otcovi Jozefovi Otrošini, ktorý prišiel do Kanady pred 80-timi rokmi. Strávili sme spolu takmer 2 hodiny prezeraním fotografií a spomínaním na jej otca. Stručný prepis tohoto zaujímavého rozhovoru si môžete prečítať na www.sk-bc.ca/slovo. Tu uvedieme iba niekoľko skutočností z jeho života.

Jozef Otrošina mal “Domovské právo” v Sečovskej Polianke

od r. 1902. Na palube lode Antonia, ktorá zakotvila v prístave Halifax 17. marca 1928 bol aj 26 ročný Jozef s 25 dolármi vo vrecku.

Spolu s priateľmi sa rozhodli ísť na západ, do Britskej Kolumbie. Cestovali prevažne nákladnými vlakmi, do ktorých nastupovali poväčšine potme a cestovali tak ďaleko, pokiaľ ich hlad alebo železničiar neprinútil vystúpiť. Voda zohriata v hrdzavej konzerve im veľakrát nahrádzala aj polievku aj čaj.

Cestou pracovali na farmách za jedlo, strechu nad hlavou a 50 centov na mesiac. Keďže ich dopravné prostriedky nemali presne určené príchody ani odchody, cesta do Vancouveru im trvala viac ako rok.

Po príchode na pobrežie Pacifiku začal Jozef pracovať ako drevorubač. Fotografista ho zachytil púzujúc

v drevorubačskom tábore a pri rúbaní mohutného stromu (vľavo). Keď som sa pani Berty pýtal, kto je ten druhý drevorubač, na pravej strane stromu, odpovedala “Neznam, bul to asi Slovak, šak vypatra ako Slovak...?” Po niekoľkých rokoch života “kanadského” drevorubača a ťažkej práce na pile ako operátor “green chain” si Jozef zarobil a ušetril dostatok dolárov na kúpenie 5 akrov farmového pozemku pozdĺž novovznikajúcej ulice na Queensboro.

Keď po 2. svetovej vojne v r. 1948 sa prvá osobná loď mala možnosť preplaviť cez atlantický oceán, na jej palube bola aj Jozefova žena, Zuzana so svojou dcérou Hankou. Po ich príchode Jozef, okrem každodennej práce na pile, začal pestovať na pozemku fazuľu na zaváranie (5 akrov = 2 ha) a stavať prvý dom, v ktorom sa onedlho narodila dcéra Berta.

Napriek tomu, že stovky mechoch s fazuľkou na zaváranie sprevádzali Bertino detstvo a mladosť a zelené struky ju prenasledovali aj vo snoch, fazuľová polievka nikde nechutí tak dobre ako práve u nich.

Jozef Otrošina okrem toho, že postavil 3 domy na postupne sa zmenšujúcej fazuľovej farme, bol veľmi činný v slovenských spolkoch, a stál pri zrode slovenskej farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri. Po dnešný deň visí nad oltárom veľký kríž, ktorý pre slovenský kostol kúpili Zuzana a Jozef Otrošina. A keď počas sv. omše zaznejú pri pozdvíhaní zvončeky, to sa pani Berte prihovára nebohy “daddy”, ktorý ich daroval farnosti.

S pani Bertou Palkovou sa zhováral Jožo Starosta.

Podrobnejší prepis rozhovoru si môžete prečítať na www.sk-bc.ca/slovo.

Zimná poľovačka na ‘moosa’

Do našej komunity prichádzajú zo Slovenska mnohí krajanovia, laici aj kňazi. Mnohých zaujíma divoká príroda. Terajší kňaz, Otec Juraj, nie je výnimkou.

Keď sme sa zoznámili, jeden z prvých rozhovorov bol o krásnej prírode a o bohatstve riek a bystrín v Britskej Kolumbii. Ako im povinnosti duchovného pastiera dovoľovali, chodievali s nami na rybačku. (Tu musím vysvetliť, že som bol vychovaný “onikať” rodičom a všetkým ľuďom, ktorých si treba vážiť. Otca Juraja si vážim, a preto mu “onikám”.)

Ich záujem o prírodu sa ešte zvýšil, keď sa dozvedeli, či by chceli ísť s nami poľovať na músa (moose - los), radostne zvolali “John, to by bolo super”.

Každý poľovník má v pamäti uloženú aspoň jednu poľovačku, na ktorú sa nezabúda. Táto, zimná, bola jedna z nich. Sv. Hubert, patrón poľovníkov, nás sprevádzal dvojnásobne, asi kvôli Otcovi Jurajovi.

Poľovačka

V prvú sobotu po otvorení sezóny lovu na losa (1. novembra), o druhej po polnoci sme sadli do “džípa” a vydali sme sa na 6-hodinovú cestu. Po natankovaní benzínu na poslednej benzínovej pumpe v civilizácii, sme pokračovali ešte viac ako dve hodiny po ľadovej ceste. Keď sme zastali a

Otec Juraj vystúpili z auta, zvolali “Janko, toto je Sibíria...”.

Po krátkej prestávke sme sa rozhodli, že sa pôjdeme trochu “prejsť” ešte predtým, ako sa vybalíme v malej chatke, kde sme plánovali stráviť šesť nocí. Počasie bolo prekrásne, viditeľnosť veľmi dobrá, snehu po kolená. Prešli sme asi 4 kilometre. Pozriem doľava, mierne dokopca, a na stráni stojí los ako “socha slobody”. Obrátim sa na Otca Juraja a šepotom sa ich pýtam, či ho vidia... Oni sa však iba zmohli na “wow”, čo v našom kanadskom slovníku predstavuje citoslovcie prekvapivého úžasu.

Dolina sa zatriasla výstrelom. Sv. Hubert bol na našej strane. Los klesol do snehu. Vybrali sme sa za ním. Po dlhšej šlapacke, celí zadychčaní, sme sa dostali k nášmu úlovku. Bol to pocit, na ktorý sa nezabúda. Vzdali sme losovi poľovnícku úctu a

honor - zelená vetvička, čapica v ruke, chvíľa ticha, meditácie a poďakovania.

Po niekoľkých fotografiách na pamiatku nastala ťažká drina. Vrátiť sa a privieztť prives pod svah bolo to najľahšie. Dostať však štyristokilového losa k privesu a na prives, v mrazivom počasí, nám vzalo veľa síl. Po príchode do vyhriatej chatky sme si však stratené sily doplnili štamperlíkom slivovičky a krajcom domáceho chleba so slaninkou. Po niekoľkých ďalších hodinách práce s úlovkom sme zasadli ku “klasikej” poľovníckej večeri – k pečienke z losa.

Nedeľa sa svätí i v horách

Po zaslúženom oddychu počas krátkeho, ale výdatného spánku, sme sa zobudili do krásneho nedeľného rána. Krátke vďakyvzdanie pred raňajkami (fader Lacko, nebohy zakladateľ našej farnosti, zvykol hovoriť, že Slováci majú radi kratšie modlitby a dlhšie klobásky), opláchnutie zubov slzou slivovičky, výdatné raňajky a hneď za tým celé nedeľné dopoludnie plné obdivu ku krásam snehom pokrytej krajiny.

Popoludní, okolo štvrtrej hodiny, Otec Juraj zavleli – “Dnes je nedeľa, pripravte sa na sv. omšu”. Nevie, čo na mňa viac zapôsobilo, či to, že som čítal prvé čítanie alebo to, že namiesto kostolovej klenby sa nad chatou sklňali zasnežené vetvy, a že namiesto organu v peci praskali horiace polená a namiesto tymiánu všade rozvonila čerstvá živica.

Plán, ktorý sme mali na 6 dní, sa nám podarilo splniť za 3 dni. Keďže náš prives by asi viac úlovku neuviezol, napriek našim pôvodným plánom, po štyroch dňoch sme sa pomaly začali baliť domov. Poľovačka sa vydarila. Každý z nás sa tešil na návrat do civilizácie.

Lovu a prírode zdar!

Ján Volentier, prezident SPK sv. Huberta v BK Jozef Beblár vice-prezident SPK sv. Huberta v BK

spk@sk-bc.ca

Kňazi vo farnosti sv. Cyrila a Metoda

V predchádzajúcom čísle nášho časopisu sme načrtli začiatky slovenskej farnosti v New Westminsteri. Táto téma by však nebola úplná, keby sme nespomenuli osobnosti kňazov, ktorí svojou jedinečnou a neopakovateľnou činnosťou vytvorili hodnoty, ktoré sú nielen hmotného charakteru, ale sú to predovšetkým hodnoty hlboko vryté v mysliach a srdciach miestnych Slovákov.

Jezuitská misia

Na založení a spravovaní slovenskej farnosti v New Westminsteri majú veľkú zásluhu otcovia jezuiti, ktorí po likvidácii kláštorov na Slovensku v roku 1951 obrátili svoju pozornosť na misie medzi zahraničnými Slovákmí.

Azda najväčšiu zásluhu na vzniku a rozvoji farnosti mal otec Viliam Lacko, SJ, ktorý začal svoju kňazskú činnosť medzi slovenskými veriacimi v roku 1958. S jeho pomocou si 10. apríla 1960 odkúpili kostol sv. Michala v New Westminsteri, ktorý po renovácii zasvätili sv. Cyrilovi a Metodovi. Otec Lacko slúžil aj ako duchovný v nemocnici pre ľudí s duševnými poruchami. V tom čase mu prišli vypomáhať ako kapláni jezuiti o. Sprušanský, neskôr o. Dančo a po ňom aj o. Javorka. Od roku 1974 pôsobil ako farár vo Windsore, Ont.

V roku 1981 sa o. Lacko opäť vrátil do New Westminster. Okrem iného organizoval pravidelné stretnutia s mládežou a napomohol k založeniu orchestru "Tarra boyz". Za jeho pôsobenia vyrástli pre kňazské a reholné povolanie jeden kňaz – jezuita a profesor (o. Kolarčík, SJ), rehoľníca pôsobiaca v Japonsku (Jean Michalec), kartuziánsky mních (Štefan Tobiaš) a seminarista v Nemecku. V jeseni 1992 donútilo o. Lacku jeho chatrné zdravie odísť na zaslúžený odpočinok. Svoj život dožil v Misijnom dome v Cambridge, Ontario.

V roku 1969 nastúpil do farnosti ako farár o. Ján Žabka, SJ. Počas jeho pôsobenia vo farnosti

V rokoch 1976 – 81 pôsobil v tunajšej farnosti o. Ján Švec, SJ, ktorý dlhé roky pôsobil ako misionár v Afrike. Svoje skúsenosti a pamäte z misionárskej práce potom dvojjazyčne publikoval v Kanade pod názvom "Africa, My Love" alebo "Zápisky z Afriky". Po odchode z New Westminsteru pôsobil vo Windsore. V roku 1990 odišiel navštíviť rodné Slovensko a cestou späť do Kanady zomrel 8. augusta 1990.

Po odchode o. Lacku, od roku 1992, pôsobil vo farnosti o. Ján Kadlec, SJ. V pamätiach veriacich je zapísaný ako horlivý a pracovitý kňaz, ktorý nielen organizoval ale aj priamou činnosťou sa podieľal na zveľadovaní farnosti. Počas jeho pôsobenia sa obnovila strecha haly, kuchyňa a tiež aj sociálne zariadenia v hale. Do vybavenia fary pribudol počítač a následne sa začali vydávať novinky s farskými informáciami, tzv. buletíny. V máji v roku 1999, keď bola činnosť slovenskej jezuitskej misie v zahraničí ukončená generálnym predstaveným jezuitskej rehole v Ríme, o. Kadlec odchádza do Cambridge pôsobiť ako správca Misijného domu. V súčasnosti pôsobí v jezuitskom centre v Piešťanoch.

Kňazi banskobystrickej diecézy

Zánikom slovenskej jezuitskej misie v zahraničí hrozil aj zánik slovenskej farnosti v New Westminsteri. Preto veriaci zorganizovali petíciu s prosbou o stáleho kňaza a poslali ju všetkým

dievčatá, pracujúce ako "nannies" v kanadských rodinách. V tom čase zavítali do farnosti aj otcovia redemptoristi z Podolíncu, ktorí viedli misie v slovenských farnostiach v USA.

V septembri 1999 sa novým duchovným vo farnosti stal o. Jozef Meňuš. Ako mladý kňaz priniesol nové myšlienky a iniciatívu. Dopomohol k založeniu troch tried slovenskej školy, ktoré viedli dievčatá "nannies" – učiteľky. Na podchytenie mladých, založil týždenné stretnutia náboženských rozhovorov. So skupinkou mladých organizoval rôzne spoločné podujatia, ako boli púte do Mission a pod. Vybudoval sa nový mramorový oltár, kazateľnica, bočné podstavce a mramorová dlážka okolo oltára. Na fare sa zrenovovalo horné poschodie a ohradil dvor. To všetko sa mohlo udiť aj vďaka mnohým dobrovoľníkom, ktorí vo svojom voľnom čase, na úkor oddychu a pomoci vo svojich vlastných rodinách, prichádzali, aby pomohli skrášliť farské prostredie.

Počas pôsobenia o. Jozefa do farnosti zavítal vancouverský arcibiskup Adam Exner. Najskôr pri príležitosti 40. výročia založenia farnosti a neskôr pri posviacke nového oltára. Okrem neho prišiel na návštevu v lete 2001 aj pomocný banskobystrický biskup Tomáš Galis, spolu s o. Romanom Sekom. Po trojročnom pôsobení v máji 2002, sa o. Jozef rozlúčil so svojimi veriacimi. Zanechal za sebou veľa dobre vykonanej práce.

V máji 2002 prišiel do farnosti o. Juraj Kopanický, ktorý si veriacich získal svojim typickým kňazským, jemným, tichým ale náročným prístupom. Jeho prvoradým cieľom je duchovný rast jemu zverených veriacich, čo dosvedčuje aj účasť na školení v Inštitúte pre svetovú evanjelizáciu (The Institute For World Evangelization – ICPE Mission) v mesiacoch september 2007 - február 2008.

Počas jeho neprítomnosti, arcibiskup vancouverskej diecézy R. Roussin, poveril vedením farnosti dominikána fr. Gabriela de Chadarevian, OP, ktorý zaujal svojou rásnosťou, veľkým duchom a entuziazmom. Vďaka spoločnej podpore veriacich i niektorých jednotlivcov, mohli počas jeho pôsobenia do farnosti zavítať kňazi zo Slovenska, ktorí sa venujú práci s mládežou.

V mesiaci september pobudol vo farnosti o. Andrej Darmono, správca Diecézneho centra mladých v Španej Doline. V mysliach ľudí je hlboko zapísaný jeho citlivý individuálny prístup a homílie približujúce lásku Boha s príkladmi skutočne žitej viery. V októbri zavítal do New Westminsteru už po tretíkrát o. Pavol Hudák, duchovný správca Domu Anky Kolesárovej vo Vysokéj nad Uhom, známy svojimi prednáškami a knihami v oblasti čistoty v predmanželských vzťahoch. Veriacich oslovil svojou sériou nedefinovaných homílií o kresťanských hodnotách. S o. Hudákom sa vymenil o. Vladimír Dzurenda, bývalý misionár v Kazachstane, v súčasnosti farár vo Važci a duchovný diecézneho centra voľného času. Otec Dzurenda zaujal svojou tichosťou a duchovnou hĺbkou. Dva týždne pred Vianocami sa s o. Dzurencom vystriedal o. Martin Harčár, kaplán Univerzitného pastoračného centra v Košiciach. Do pamäti mnohých sa zapísal ako charizmatický kazateľ s neopakovateľnou schopnosťou osloviť počúvajúceho. V januári 2008 sa z jeho iniciatívy začal seminár "Nanovo s Bohom", ktorý o. Juraj, po svojom návrate z evanjelizačnej školy aj dokončil.

Mária Vrabčoková

Článok bol spracovaný podľa zápiskov p. Marty Stykovej, krátkych biografii otcov jezuitov z publikácie vydané p. Bertou Palkovou a p. Jozefom Starostom pri príležitosti 35. výročia vzniku farnosti v New Westminsteri a výstřížkov z jezuitských ročeniek.

Sladká história, 35 rokov.

Otec Juraj Kopanický, terajší kňaz, počas vianočnej polnočnej sv. omše

nastal veľký príliv slovenskej emigrácie. Z podnetu nových slovenských rodín sa pri kostole založila slovenská škola pod vedením pani Reginy Tobiašovej. Nová emigrácia podnietila oživenie národnokultúrnych podujatí, piknikov, bazárov a večierkov. To všetko zvýšilo národné spolužitie a dopomohlo k zachovaniu slovenského jazyka aj medzi dorastom. V roku 1976 predstavení rehole preložili o. Žabku do farnosti sv. Cyrila a Metoda v Toronte, kde aj zomrel 10. októbra 1991.

slovenským biskupom. Na petíciu pozitívne zareagoval diecézny biskup banskobystrickej diecézy, Rudolf Baláž, keď v letných mesiacoch, v roku 1999 poslal do New Westminsteru kňaza o. Romana Seka. Farníci si mladého kňaza veľmi rýchlo obľúbili pre jeho priateľský a bezprostredný prístup. Priniesol nového ducha, mladícky elán, zapojil do činnosti a pomoci pri kostole poslednú vlnu slovenských rodín a mladé vzdelané

Sky Pilot

Nedostupná hora

Sky Pilot, pomerne nevinne vyzerajúci štít neďaleko od Squamishu, zvykol byť veľmi populárnym cieľom pre turistov a horolezcov z Vancouveru. V posledných rokoch, po uzávierke okolitých poľných ciest pre motoristov, však dlhý prístup mnohých odradzuje.

Osobne som sa o túto horu pokúsil, hoci nie celkom úspešne, už viackrát. Raz sme podcenili dĺžku prístupu a museli sa otočiť ešte sme ani z doliny nezačali stúpať. Zimný pokus z Furry Creek zas nevyšiel kvôli počasiu. No a potom tu bol náš výlet z Britannia Beach, kedy sme sa síce dostali až na náhornú planinu pod vrcholom, ale namiesto plánovaných 6 hodín nam to trvalo 30, a tak sme sa, hladní, opäť otáčali predčasne...

Chodník, ktorý nebol

Naše dobrodružstvo sa začalo za pekného letného rána, keď sme na bicykloch a s batohmi na chrbtoch vyrazili popri Britannia Creek. Po niekoľkých kilometroch cesta ostala prerastená kríkmi a tak sme bicykle schovali v lese a pokračovali peši. V dobrej nálade sme čoskoro prekročili Marmot Creek a začali hľadať chodník, ktorý podľa sprievodcu poskytuje jeden z najrýchlejších prístupov k nášmu cieľu.

Asi sme mali trochu spozornieť a porozmýšľať, že prečo nie je po chodníku nikde ani stopa. A možno sme mali spozornieť prv, než sme

prebrodili Marmot Creek na stranu, ktorá bola zarastená nepreniknuteľnou húštinou. A možno ešte prv, keď sme na bicykloch išli popri mostnej konštrukcii s nápisom 'Marmot Cr. bridge' pohodenej na strane cesty a prerastenej statnými stromami. (To, že náš sprievodca bol napísaný pred vyše tridsiatimi rokmi, som svojim partnerom radšej nepovedal.)

Tak alebo onak, bez chodníka, ale plní elánu, začali sme sa predierať popri potoku do čoraz strmšieho svahu. Terén sa menil rýchlo. Z kríkov sa stal les, nad lesom čistinky pokryté zvyškami starého snehu a všetci traja sme sa tešili na pohodlnú chôdzu po otvorenom hrebeni.

Neplánované bralá

Tesne pod hrebeňom sme ale ostali nemilo prekvapení strmými bralami. Slnko sa chýlilo k obzoru, ostávala zima a obhliadka terénu nám náladu tiež nepozdvihla. Jediná cesta na vrch viedla po úzkych a exponovaných skalných rampách, výstup na ktoré si vyžadoval vzpieranie medzi snehom a šmykľavou skalou, hore komínom, ktorý sa na spodu otváral do prázdna nad priepasťou.

Keďže výstup na Sky Pilot nemal byť technický, naša lezecká výbava bola minimálna. Našťastie však zahŕňala krátke lano a zopár karabín, takže po hodine improvizovania sme sa všetci úspešne a pomerne bezpečne ocitli na hrebeni.

Po dobrej večeri, zaspávajúc pod oblohou plnou hviezd, svet sa zdal opäť oveľa priateľskejší.

Na druhý deň sme sa zobudili do prekrásneho dňa, s panoramatickým výhľadom na Howe Sound a Sky Pilot. Po rýchlych raňajkách sme zbalili tábor a pokračovali po zasneženom hrebeni. Hoci sme po chvíli narazili na podobný problém ako minulý večer, strmé bralá, za slnečného dňa sme zlaňovanie pred sebou brali skôr ako spštenie výletu než komplikáciu.

Cestou - necestou

Síce v dobrej nálade, ale vďaka neplánovanej horolezeckej vsuvke o deň neskôr, sme sa napokon dostali pod Sky Pilot. Na to, aby sme ostali v horách ešte jeden deň a pokúsili sa o výstup, sme nemali dosť jedla, takže proti rozhodnutiu vrátiť sa späť nikto neprotestoval.

Kadiaľ sa však vrátiť?! Po hrebeni, z ktorého sme práve zostúpili, sa nám nechcelo a o chodníku popri Marmot Creek sme tiež mali svoj názor. Tak sme rozložili mapu - a s radosťou zistili, že v doline pod nami je lesná cesta, čo vedie prakticky až k našim bicyklom.

Šmýkanie sa po snehových poliach dole do doliny bolo veľmi rýchle a aj jazerá, od ktorých mala ísť naša cesta sme našli bez problémov. Ukázalo sa však, že tak ako chodník popri Marmot Creek už neexistuje, tak aj 'cesta' z našej mapy bola chvíľami rozbitým chodníkom, ale častejšie novým korytom potoka, ktorého ľadovú vodu sme museli niekoľkokrát prebrodiť.

Miestami sa 'cesta' vzdialila od potoka a ostala tak prerastená mladými stromami a húštinou, že sme nevideli ani na krok a orientovali sa len podľa sluchu. Ukázalo sa, že je jednoduchšie ísť po lese, hoci aj pomedzi skaly a pováľané kmene, ale aspoň mimo kríkov čo sa pri každom kroku snažia človeku vypichnúť oči.

Naveľa, po hodinách brodenia a predierania sa lesom, počas ktorých sme prešli ledva kilometer či dva, sme dorazili k našim bicyklom a vrátili sa späť do civilizácie.

Tvrdohlavosť

Takže 'do tretice všetko dobré' to už nebude, ale snáď aspoň do štvorice... Cez leto organizujem ďalší výstup na Sky Pilot. Raz sa to predsa musí podariť!

Andrej Doboš

Prvý jún bol dňom detí

Ani sychravé počasie nezabránilo našim deťom vybláznit sa v rozličných hrách na Medzinárodný deň detí. Park v bezprostrednej blízkosti Locarno Beach sa premenil na desiatku stanovísk, kde deti, malé i veľké zbierali body a odmeny v disciplínach ako strelba na plechovky, beh s vajíčkom alebo strihanie poslepičky. Vďaka za príjemné popoludnie patrí organizátorom; Zdenke a Zorke z Czech-Slovak Association, všetkým pomocníkom a sponzorom.

db

Poblad na Vancouver z Locarno Beach (Kitsilano)

Zrno múdrosti

„Štastie je ako ozvena, ktorá ti odpovedá, keď rozdávaš sám seba.“

Normální okruh

Funguje ešte "normálny okruh"? Sú informácie ešte stále predávané starým známym okruhom? Odpovede na tieto netypické otázky ste sa mohli dozvedieť 15.-17. mája v Studiu Theatre (Shadbolt Centre, Burnaby), kde Divadlo za rohom hostovalo pražských umelcov Jiřího Lábusa a Viktora Preissa s vynikajúcou inscenáciou hry J.-C. Carrieria "Normální okruh".

Zápletku hry, ktorá žiaľ nevyprchala ani v dnešných dňoch, nebudeme prezrádzať. Nemenej zaujímavá bola diskusia s hosťami, ktorá trvala takmer ako hra samotná a obaja aktéri nestíhali čeliť palbe otázok. Väčšina smerovala na súčasnú situáciu v Čechách a kultúrny život v Prahe. Pan Preiss potvrdil neutíchajúci záujem o "klasickú" kultúru aj v dnešných dňoch, ale zároveň aj absenciu silnejšieho puta medzi hercami a divákmi v porovnaní s obdobím pred rokom 89, keď sa v hrách objavovali narážky, skryté významy a inotaje.

db, zdroj: divadlozarohehem.ca

Spevácky zbor Ozvena z Vranova nad Topľou pod vedením dirigentky Vilmy Krauspeovej vystúpi na viacerých koncertoch v Britskej Kolumbii; 1. – 5. júla 2008 Medzinárodný spevácky festival v Powell River, 6. júl Squamish, 7. júl Merritt, 8. júl Salmon Arm, 10. júl Penticton.

While all the other kids were playing with dolls and cars we were playing with calculators.

To become successful at anything in life, you need to be passionate about it. Here at Stuart Crown and Company Inc., we've made finance and accounting our life's work. Just one more reason why we've become New Westminster's favourite accounting firm. This tax season, experience the difference that is Stuart Crown and Company Inc.

Visit us online at www.crowncoinc.com or give us a call at 604-540-4526

Slovo z Britskej Kolumbie, Tretie číslo, Leto 2008. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunít žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada:

maria.eskut@sk-bc.ca
maria.vrabcekova@sk-bc.ca
andrej.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan

Ďalší spolupracovníci:

marta.styk@sk-bc.ca
maria.matovcikova@sk-bc.ca
jana.jurkovicova@sk-bc.ca
jana.zeliskova@sk-bc.ca

Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou?

» Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania?

» Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok?

» Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca

Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise

Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé.

Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za

prípadné nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie.

Ďakujeme za vašu podporu.

Záhada číslo 3

Čo zobrazuje fotografia?

Ohlasy čitateľov

Nekonečná vďaka Ti za milý list a pripojené dve čísla časopisu Slovo z Britskej Kolumbie. Tie sú jednoducho skvelé ... Práve včera sme mali spoločný obed "starých viedenských Slovákov". K časopisu Ti (a vám všetkým) musím úprimne zo srdca pogratulovať. Osobitne za Mramor a tvár - také by malo byť motto každého žurnalistu a každého časopisu. Výborne! A veľmi múdre. No to není jediné, od prvej až po poslednú stranu časopisu je to radosť čítať.

Anka a Anton Hrabovec, Viedeň

Už som sa nevedel dočkať, ale dočkal som sa. Slovo z Britskej Kolumbie je tu a mám z neho veľkú radosť. Ste kanoni! S Božou pomocou dokazujete životaschopnosť Slovákov, ktorí "zanechávajú blahodárne stopy svojej histórie, svojho bohumilého pôsobenia aj v ďalekej cudzine", ktorú už ich deti a vnuci budú považovať za svoju domovinu. Ale vďaka Vašej snahe budú poznať aj korene svojho vzťahu k novému prostrediu a budú hrdí, tak spravodlivo hrdí na pôvod, prácu a odkaz svojich rodičov a starých rodičov. Verím, že to tak bude.

Jožo Bulla z Malaciek

Tento Váš novučký časopis je veľmi zaujímavý, pútavý a profesionálny. Priznám sa, že 1. číslo som si prečítala úplne celé a netrpezlivo som čakala, kedy vyjdáte 2. číslo. Už teraz sa teším na 3. vydanie.

Elena Brodzianska

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie som si prečítala viac menej na posedenie s jedným dychom. Je to príjemné, oddychové a poučné čítanie. Fajn, páčilo sa mi to a dovoľm si ho hodnotiť veľmi pozitívne. Veľmi Vám fandím vo Vašej zmysluplnej a kreatívnej práci.

Euba

Pred niekoľkými dňami som dostal 2. číslo "Slovo z Britskej Kolumbie". Páči sa mi. Pri jeho čítaní ma tak napadlo, či by sa budúce čísla popripade nedali spestriť nejakou básničkou alebo krátkou úvahou. ... Ak by sa Vám môj nápad na spestrenie "Slova z Britskej Kolumbie" pozdával - neváhajte mi, prosím, napísať...

Robert Bajcar

www.vecnaspomienka.sk

Postaráme sa o posledné miesto odpočinku Vašich blízkych zosnulých na Slovensku.

Discover

THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987
Fax: 1.604.925.3002
Office: 1.604.925.2911
E-mail: mstefancik@shaw.ca

MILAN STEFANCIK.COM

Pre spestrenie Vášho domu aj podniku, ponúkam originály obrazov rôznej veľkosti v acryle aj vodovej farbe. Maľujem aj na objednávky.
Tel: (604) 535-8931
E-mail: martastyk@shaw.ca

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský
tel.: (604) 599-8424
fax: (604) 599-8479
cell: (604) 728-7402
email: torraenterprisesltd@shaw.ca